

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Grandiloqüència i impotència

D'on no n'hi ha, no en raja

El pensador francès Raymond Aron recomanava posar-se al lloc del qui decideix abans d'opinar de manera contundent sobre una opció política. La pregunta per plantejar-se és "Què hauria fet jo en una situació com aquesta?"

Si els portaveus del clan antieuropeu escoltessin el consell de Raymond Aron veurien com un entrellaçament d'obligacions i de pressions vindria a fer menys viva i molt menys punyent la seva primera impulsió blasmadora contra l'acord d'associació d'Andorra amb la Unió Europea.

Podríem afegir als preceptes de Raymond Aron les tiranies del moment i de la transparència, que transformen sovint el polític institucional en l'objecte d'escomesa, el punt de mira, de les manades digitals o de les confraries de presumptes defensors de la sobirania andorrana.

Si tot seguint les declaracions de polítics que pretenen que estan a punt de governar fem l'exercici de buscar els significats buits hi trobarem el summum de les paraules que no diuen res.

Més enllà de confirmar la seva incapacitat de conèixer la realitat andorrana, la campanya del clan antieuropeu posa en evidència la misèria de certa política que, incapaç de seguir cap altre criteri que el presumpte interès del partit, és insensible a les persones quan els fets els atrapen en la seva incompetència.

Els polítics que més alcen la veu entren una suficien-

cia patètica, que els impedeix reconèixer els seus errors i un exercici inacabable de mitges veritats i contradiccions que fan que, a l'hora de la veritat, es veu que no hi ha solidesa ni fonament, perduts en uns exercicis ridículs per intentar negar el que és elemental.

Ens trobem aquí amb la politiqueria, les misèries, que els partits despleguen amb patètica freqüència.

Els costa prendre decisions, estar segurs del que han de fer, així que opten per no fer res

El més elemental sentit de la responsabilitat suggeriria que en unes circumstàncies com aquestes, on ens estem jugant el futur de les properes generacions, es possessin per davant els fets i no els mesquins càlculs partidistes.

Els costa de fer passes, prendre decisions i estar segurs del que han de fer. D'on no n'hi ha no en raja. I, en conseqüència, la tendència és optar per no fer res.

Un cúmul de mediocritat en l'ambició: en lloc de jugar fort i intentar liderar un moment difícil en què les coses ben fetes podrien tenir recompensa, deixen que tot s'orienti cap a la desqualificació de l'adversari, sovint ja assenyalat com un enemic. I només els ocupa la recerca d'aliances per a les eleccions generals del 2027.

Doncs bé, l'associació amb Europa no pot anar en funció de càlculs miserables sobre si hi guanyarem o hi perdrem, o la preocupació de veure si al final ho capitalitzarà l'oposició. El que es mou seguint aquests càlculs mesquins en circumstàncies crítiques té totes les de perdre.

I és que en política no n'hi ha prou de garlar, cal prendre decisions. Començant per la casa pròpia, que és on millor s'aprecia l'autoritat de cadascú. Quan ens adonem del desgavell intern de Concòrdia, que ha fet de l'ambigüitat la marca de la casa, hem de pensar que si no gosa marcar el pas als seus, què farà si un dia arriba a governar?

La bona política exigeix risc i perspectiva. Mantenir el "no" pel "no" és una exhibició de desconfiança en si mateix i de mediocritat política. I una exhibició d'irresponsabilitat davant de la ciutadania.

Ja és hora que despertem. De moment anem fent com si visquéssim en una bombolla, lluny del soroll del món.

Insisteixo que convindria que els consellers generals deixessin de pensar només en els seus interessos partidistes i, per una vegada, actuessin amb l'objectiu de l'interès general. Però hi ha poca esperança, fet que confirma la idea que l'autèntic problema d'Andorra és avui, com ahir, el de la seva classe dirigent –amb inclusió de les seves terminals mediàtiques–, una manca d'autoritat moral.